

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 ноември 1975 година*

По дело 39-75

с предмет иск, отправен към Съда в приложение на член 177 от Договора за ЕИО от страна на College van Beroep voor het Bedrijfsleven по дело, висящо пред този съд, между:

1. **Robert Gerardus Coenen**, живущ в Brasschaat, Белгия
2. **Besloten Vennootschap Generale Handelsbank**, установен в Хага, Нидерландия,
3. **Besloten Vennootschap с.и.с. Adviesbureau voor Schadeverzekeringen**, установен във Voorburg, Нидерландия,

и

Sociaal-Economische Raad, Хага

за преюдициално решение за тълкуването на определени разпоредби на Договора за ЕИО относно свободата за предоставяне на услуги,

СЪДЪТ

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н H. Kutscher, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н Mackenzie Stuart и г-н A. O'Keefe, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner

секретар: г-н A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 18 април 1975 г., получено в секретариата на Съда на 21 април 1975 г., College van Beroep voor het Bedrijfsleven отнася въпрос по силата на член 177 от Договора за ЕИО, относно тълкуването на разпоредбите на Договора за ЕИО, и по-специално на членове 59 - 60 относно свободата за предоставяне на услуги в рамките на Общността.

2. Този въпрос е повдигнат във връзка с дело относно приложението за нидерландски гражданин, който живее в Белгия и има офис в Нидерландия, където той осъществява дейност на застрахователен посредник, съгласно

* Език на производство то: нидерландски.

разпоредбите на член 5, параграф 1, буква е) от Wet Assurantiebemiddeling, който предвижда, че физическо лице, което възнамерява да осъществява дейност на посредник по смисъла на този закон, е задължено да пребивава в Нидерландия.

3. В мотивите на препращащото определение се заявява, че горепосочената разпоредба трябва да бъде тълкувана в смисъл, че за да осъществява дейност на застрахователен посредник в Нидерландия, едно физическо лице трябва да пребивава, а също така и да има офис в тази страна.

4. Основната цел на отнесеня въпрос е да се установи дали разпоредбите на Договора, и по-специално, членове 59 - 60, трябва да бъдат тълкувани по такъв начин, че да препятстват нормите на вътрешното право в рамките на държавите-членки като подлагат предоставянето на услуги на условие за пребиваване, така както се посочва в Wet Assurantiebemiddeling.

5. Първият параграф от член 59 от Договора предвижда ограниченията по отношение на свободата за предоставяне на услуги в рамките на Общността, както е определено в първия и втория параграф от член 60 от Договора „да урежда прогресивното премахване през преходния период по отношение на граждани на държавите-членки, които са се установили в държава от Общността, различна от тази, в която са намира лицето, за което са предназначени услугите.”

6. Ограниченията, които трябва да бъдат премахнати съгласно настоящата разпоредба, включват всички изисквания, наложени на лицето, което предоставя услугата, по-специално поради неговата националност или факта, че той не пребивава постоянно в държавата, в която се предоставя услугата; които не се прилагат по отношение на лица, установени в рамките на националната територия или които могат да забранят или по-друг начин да затруднят дейността на лицата, които предоставят услугата.

7. По-специално, изискването лицето, което предоставя услугата, да пребивава постоянно в рамките на територията на държавата, където ще се предоставя услугата, може, съобразно обстоятелствата, да доведе до отнемане на пълната ефективност на член 59, като се има предвид факта, че конкретният предмет на този член е да премахне ограниченията по отношение на свободата за предоставяне на услуги, налагани на лица, които не пребивават в държавата, в която ще се предоставя услугата.

8. Във връзка с това трябва да се напомни, че относно периода, по време на който ограниченията по отношение на свободата за предоставяне на услуги все още не са били премахнати, член 65 вече посочва, че всяка държава-членка прилага такива ограничения „без да прави разлика на основание пребиваване” на всички лица, които предоставят услуги по смисъла на първия параграф от член 59.

9. Като се има предвид спецификата на определени услуги, не може да се отрече, че една държава-членка има право да приема мерки, които целят да предотвратят свободата, гарантирана от член 59, да бъде използвана от лице,

чиито дейности са изцяло или предимно насочени към нейната територия, за да избегне професионалните норми, които биха били приложими за него, ако лицето пребивава в тази държава; изискването за пребиваване на територията на държавата, в която се предоставя услугата може да бъде допуснато само по изключение, когато държавата-членка не е в състояние да прилага други, по-малко ограничителни мерки, за да гарантира спазването на тези норми.

10. По-специално, когато лице, което предоставя услуги и което пребивава в чужбина, има място за дейността си за целите на нейното предоставяне на националната територия, тогава когато такова място на дейност е *bona fide*, въпросната държава-членка обикновено има ефективни средства на свое разположение за осъществяване на необходимия контрол върху дейността на това лице и за гарантиране, че услугата се предоставя в съответствие с нормите, постановени от националното законодателство.

11. В този случай, допълнителното изискване, че лице, което предоставя услуги на територията на една държава трябва също така да има и постоянно частно жилище в тази държава, е ограничение на свободата за предоставяне на услуги, което е несъвместимо с разпоредбите на Договора.

12. На това основание трябва да се направи заключение, че разпоредбите на Договора за ЕИО, по-специално членове 59, 60 и 65 трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че националното законодателство не може, посредством изискването за пребиваване на територията, да направи невъзможно за лицата, които пребивават в друга държава-членка да предоставят услуги, когато по-малко ограничителни мерки дават възможност професионалните норми, за които предоставяне на услугата е предмет на тази територия, да бъдат спазени.

По съдебните разноски

13. Разходите, направени от Френското правителство и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

14. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

по изложените съображения, Съдът реши:

в отговор на въпроса, поставен от *College van Beroep voor het Bedrijfsleven*, с решение на този съд от 18 април 1975 г.:

Разпоредбите на Договора за ЕИО, по-специално, членове 59, 60 и 65, трябва да бъдат тълкувани така, че националното законодателство не може, чрез изискването за пребиваване на територията, да направи невъзможно за лицата, които пребивават в друга държава-членка, да предоставят услуги, когато по-малко ограничителни мерки дават възможност професионалните норми, за които предоставяне на услугата е предмет на тази територия, да бъдат спазени.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 26 ноември 1975 година.

Подписи